VETUS TESTAMENTUM, UNVOLLSTäNDIG

Entstehungsort unbestimmt, Wende 12./13. Jh.

Seite 136v

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35407
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

egenus hominis ⁊ ĩuios. Terra de qua ori
ebatur panis ĩ loco suo igne subversa ē. loc⁹
saphiri lapides eius. ⁊ glebe illⁿ aurũ. Semi
tam ignorauit auis. nec intuitus est oculus
uulturis. Non calcauerunt eam filii insultor
nec ptransiuit p eam leena. Ad silicem ex
tendit manũ suam. subuertit a radicib⁹ mon
tes. In petris riuos scadit ⁊ omne pciosum
uidit oculus eⁿ. Profunda quoq; fluuior
scuratus ē ⁊ abscondita produxit in lucẽ
Sapiẽcia ũ ubi inuenit. Et quis est locⁿ in
telligencie. Nescit homo pcium eⁿ nec iue
nitur ĩ tra suauis uiuencũ. Abyssus dicit
non ē ĩ me ⁊ mare loquitur non ē mecum.
Non dabitur aurum pro ea. nec appendetur
argentũ ĩ cõmutacione eⁿ. Non conferetur
tinctis die coloribus. nec lapidi sardinico
pciosissimo uⁿ saphiro. Non adequabitur
ei aurũ uⁿ uitrũ. nec cõmutabunt p ea ua
sa auri excelsa ⁊ eminencia ⁊ nõ memora
buntur comparacione eⁿ. Trahitur autẽ
sapia de occultis. Non adequabit ei tho
pazũ de ethiopia. nec tincture mũdissi
me cõponetur. Vnde g sapia uenit. Et
quis ē locus intelligencie. Abscondita est
ab oculis oim uiuencũ. Volucres q̃q; cœli
latent. Pdicio ⁊ mors dixerunt. Aurib⁹ nr̃is
audiuim⁹ famam eⁿ. Deus uiam eⁿ nouit
intelligit ⁊ ipe nouit locũ illⁿ. Ipe enim fi
nes mundi uidet ⁊ omnia que sb cœlo sunt
respicit. Qui fecit uentis pondⁿ ⁊ aq̃s appe
dit mensura. Quando ponebat pluuiis legẽ
⁊ uiam procellis sonantibus. tunc uidit illã
⁊ enarrauit ⁊ ꝓparauit ⁊ ĩuestigauit ⁊ dixit
homini. Ecce timor dñi ipa est sapia ⁊ rece
dere a malo intelligencia.

xxix. Addidit quoq; Job assumens pabolam
suã ⁊ dixit. Quis m̃ det ut sim uxta me
ses pristinos. scdm dies quibus ds custodie
bat me. quando splendebat lucerna eⁿ sup
caput meum ⁊ ad lumen eⁿ ambulabã in te
nebis. sicut fui in diebus adolescencie mee. qm̃
secreto ds erat ĩ tabnaculo meo. qm̃ erat oi
potens mecũ ⁊ ĩ circuitu meo pueri mei. qm̃
lauabã pedes meos buthyro ⁊ petra fun
debat m̃ riuos olei. quando procedebam
ad portam ciuitatis ⁊ ĩ platea parabam
kathedrã m̃. Videbant me iuuenes ⁊ ab
scondebant ē ⁊ senes assurgentes stabant.
Principes cessabãt loqui ⁊ digitũ supp o
nebãt on suo. Voce suã cohibebant duces.
⁊ lingua eoꝝ gutturi suo adherebat. Auris
audiens beatificabat me ⁊ oculus uidens
testimoniũ reddebat m̃. quod liberasse pau
perem uociferantẽ ⁊ pupillum cui non erat
adiutor. Bñdicio perituri sup me ueniebat
⁊ cor uidue consolatus sum. Iustitia ĩdutus
sum ⁊ uestiui me sicut uestimento ⁊ diade
mate iudicio meo. Oculus fui ceco ⁊ pes clau
do. Pater eram pauperũ ⁊ causam quã nesci
ebam diligentissime inuestigabam. Contere
bam molas iniqui ⁊ de dentib⁹ illⁿ auferre
bam pdam. dicebamq; In nidulo meo mo
riar ⁊ sicut palma multiplicabo dies. Ra
dix mea apta est secus aquas ⁊ ros mora
bitur ĩ messione mea. Gla mea semp inno
uabit ē ⁊ arcus meus ĩ manu mea instaura
bitur. Qui me audiebant. expectabãt sen
tentiã ⁊ intenti tacebant ad consiliũ meũ.
Verbis meis addere nichil audebãt. et
sup illos stillabat eloquiũ meũ. Expectabãt
me sicut pluuiam ⁊ os suũ apiebant quasi
ad ymbrem serotinũ. Si quando ridebã ad
eos non credebant ⁊ lux uultus mei non cade
bat ĩ terram. Si uoluisse ire ad eos sedebam
pm⁹. Cumq; sederẽ quasi rex circumstante
exercitu. eram tamen mestus tãq; consolator.
xxx. Nunc autẽ dedunt me iuniores tempe. quoꝝ
non dignabar patres ponere cum canib⁹ gre
gis mei. quoꝝ uirtus manuũ erat m̃ p nichi
lo ⁊ uita ipa putabantur ĩdigni egestate
⁊ fame sterilis. Qui rodebant ĩ solitudine
squalentes calamitate ⁊ miseria ⁊ mande
bant herbas ⁊ arborum cortices ⁊ radix
iuniperoꝝ erat cibus eoꝝ. Qui de cõual
libus ista rapientes. cum singula repensset.